

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

1 февруари 1996 година*

„Свобода на установяване – Свободно предоставяне на услуги – Съдебно производство – Дискриминация”

По дело C-177/94

с предмет преюдициално запитване, отправено в приложение на член 177 от Договора за ЕО, от Pretura Circondariale di Roma, sezione distaccata di Frascati, по производството, висящо пред този съд срещу

Gianfranco Perfili,

страна по гражданския иск: **Lloyd's of London**

относно тълкуването на членове 3, 5 и 6 от Договора за ЕО и член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи от 4 ноември 1950 г.,

СЪДЪТ (шести състав)

в състав: г-н С. N. Kakouris, председател на състав, г-н G. F. Mancini, г-н F. A. Schockweiler (докладчик), г-н J. L. Murray и г-н H. Ragnemalm, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Léger,

секретар: г-н R. Grass,

като взе предвид писмените становища, представени:

- за г-н Perfili, ответник по главното производство, от адв. A. Rossotti и адв. D. Vicini, адвокати в Адвокатската колегия на Рим,
- за дружеството Lloyd's of London, от адв. A. Giorgetti, адвокат в Адвокатската колегия на Милано,
- за Комисията на Европейските общности, от г-н A. Aresu и г-н P. van Nuffel, членове на правната служба, в качеството на представители,

като взе предвид доклада на докладчика,

след като изслуша заключението на генералния адвокат на съдебното заседание на 16 ноември 1995 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

1. С Определение от 2 юни 1994 г., получено в Съда на 28 юни 1994 г., Vice Pretore de la Pretura circondariale, Рим, sezione distaccata di Frascati, е поставил, по силата на член 177 от Договора за ЕО, два преюдициални въпроса относно тълкуването на членове 3, 5 и 6 от същия договор и на член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи от 4 ноември 1950 г. (по-долу „Европейската конвенция за правата на човека“).
2. Тези въпроси се били повдигнати по повод завеждане на граждански иск от страна на застрахователното дружество Lloyd's of London (по-долу „Lloyd's“) в рамките на наказателно производство, висящо пред препращащата юрисдикция срещу г-н Perfili.
3. Според документите, предоставени от националния съд и писмените становища на страните по главното производство и на Комисията, Lloyd's определя генерален представител за Италия по силата на генерално пълномощно (power of attorney), съставено съгласно английското право и в съответствие с Хагската конвенция от 5 октомври 1961 г. за забрана на изискването за легализиране на чуждестранните официални документи.
4. Г-н Perfili, бижутер в Colonna (Рим), е подписал застрахователна полица против кражба с Lloyd's. Две години след сключването на застрахователния договор, застрахованият е декларирал пред застрахователното дружество кражба на бижута.
5. След разследване, италианските съдебни власти призовават г-н Perfili да се яви пред Pretura, Рим, по обвинение в лъжлив сигнал за незаконно действие и сериозен опит за измама. Генералният представител на Lloyd's за Италия предоставя на адвокат специално пълномощно в съответствие с италианските производствени правила, за да може да заведе граждански иск от името на застрахователното дружество в рамките на наказателното производство, заведено срещу г-н Perfili.
6. Според препращащия съдия член 78 от Италианския наказателно-процесуален кодекс относно завеждането на граждански иск налага на лицето, претърпяло вреди в резултат на извършването на престъпление, което желае да заведе граждански иск в рамките на наказателно производство чрез посредничеството на представител, да предостави на последния специално пълномощно. Lloyd's не може да заведе граждански иск, тъй като генералното пълномощно, издадено на неговия генерален представител в Италия, не предоставя на последния специално пълномощно с цел завеждане на граждански иск в наказателното производство, заведено срещу г-н Perfili. Според английското право, обаче, пълномощно, с което се цели предоставяне на такова правомощие на представителя може да бъде включено в генералното пълномощно.

7. Националният съдия заключава, че съществува явно нееднакво третиране между пострадало лице с италианско гражданство и пострадало лице с британско гражданство, които желаят да защитят гражданските си интереси посредством специален пълномощник. Английският гражданин в действителност е лишен от възможността да изрази своята воля и възможностите му за действие са ограничени от съществуващия в Италия особен набор правила, който не е предвиден в неговия собствен, национален правен ред.

8. Тъй като си задава въпроси относно съвместимостта италианските производствени правила с членове 3, 5 и 6 от Договора, както и с член 6 от Европейската конвенция, които гарантират правото на достъп до независим и безпристрастен трибунал, създаден в съответствие със закона, за спорове по граждански дела и наказателните обвинения, Vice Pretore е поставил пред Съда следните два въпроса:

1) „Член 78 от действащия италиански наказателно-процесуален кодекс противоречи ли на членове 3, 5 и 6 от Договора от Рим поради това, че задължава гражданин на Общността, в случая британски гражданин, който е пострадало лице и възнамерява да заведе граждански иск, да изготви специален правен документ, непредвиден по неговия национален правен ред, а именно специално пълномощно за завеждане на граждански иск, което не е необходимо съгласно английското право, тъй като може да бъде включено в генералното пълномощно?“

2) „Упоменатият по-горе член 78 противоречи ли на член 6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи от 4 ноември 1950 г., и тя приложима ли е в настоящия случай?“

По първия въпрос

9. Следва да се изтъкне, че според установената съдебна практика, Съдът не е компетентен, в рамките на процедурното производство, предвидено в член 177 от Договора, да се произнася по съвместимостта на национална мярка с правото на Общността (вж. Решението по дело C-62/93 WP Supergas/Гърция, Recueil, стр. I-1883, точка 13). От друга страна, Съдът е компетентен да предостави на националния съд тълкуванията на всички съотносими точки от правото на Общността, които могат да му позволят да оцени съвместимостта с правото на Общността на националните разпоредби.

10. Следва да се отбележи също така, че член 2 от Договора описва задачата и целите на Общността, които са изложени в член 3 (вж. Решенията по дела C-249/81 Комисия/Ирландия, Recueil, стр. 4005, точка 28, и C-126/86 Giménez Zaera, Recueil, стр. 3697, точка 10).

11. Членове 2 и 3 от Договора предвиждат по-специално установяването на общ пазар, на който стоки, хора, услуги и капитали могат да се движат свободно в ненарушени условия на конкуренция. Тази цел се постига, по-специално, чрез забраната на всяка форма на дискриминация,

упражняване на основание на националността, предвидена в член 6 от Договора, и която съставлява същността на въпроса, зададен от препращащия съд.

12. При тези обстоятелства, първият въпрос трябва да се тълкува като целящ да се разбере дали член 6 от Договора трябва да се тълкува в този смисъл като забраняващ на законодателството на държава-членка да налага на пострадало от престъпление лице, което желае да заведе граждански иск в рамките на наказателно производство, да предостави на своя представител специално пълномощно, дори когато правото на държавата-членка, чийто гражданин е пострадалото лице, не предвижда подобна формалност.

13. По смисъла на член 6, първата алинея от Договора, в рамките на приложното му поле и без да се накръняват специалните разпоредби, които той предвижда, се забранява всяка дискриминация, упражнявана на основание на националността.

14. Общият принцип на недискриминация, постановен в този член, следователно може да се прилага само по отношение на специалните разпоредби, предвидени в Договора (вж. Решението по дело 8/77 *Sagulo, Brenca and Bakhouche*, Recueil, стр. 1495, точка 11).

15. В областта на свободното движение, това правило се прилага, що се касае до правото на установяване, от членове 55 - 58, а по отношение на услугите от членове 59 - 66 от Договора.

16. Национално законодателство, което регулира начините за завеждане на граждански иск, влияе на възможността на застрахователно дружество, установено в друга държава-членка, да защити гражданските си интереси в приемащата държава и трябва да се изследва с оглед на разпоредбите от Договора относно свободата на установяване или свободното предоставяне на услуги в приемащата държава.

17. Въпреки това Съдът последователно поддържа, че забранявайки на всяка държава-членка да прилага, в рамките на приложното поле на Договора, правото си по различен начин въз основа на критерия националност, членове 6, 52 и 59 не визират евентуалните несъответствия в третирането, които може да се породят в различните държави-членки от различията, съществуващи между законодателствата на различните държави-членки, доколкото те засягат всички лица, субекти на тези разпоредби, съгласно обективни критерии и без оглед на тяхната националност (вж. в тази връзка Решенията по дело 1/78 *Kenny*, Recueil, стр. 1489, точка 18; Съединени дела C-251/90 и C-252/90 *Wood and Cowie*, Recueil, стр. I-2873, точка 19; и съединени дела 185/78 - 204/78 *Van Dam en Zonen* и др., Recueil, стр. 2345, точка 10).

18. Нито въпросът на националния съд, нито правните аргументи и факти, изложени от него пред Съда, не дават възможност на последния да изследва дали и при какви обстоятелства подобно национално

законодателство, приложимо без разграничение, може да представлява неоправдано препятствие за свободата на установяване или свободното предоставяне на услуги.

19. Следователно, в отговор на първия въпрос трябва да се посочи, че член 6 във връзка с членове 52 и 59 от Договора, в който е закрепен принципът на недискриминация, основана на националността, следва да се тълкува като незабраняващ на законодателство на държава-членка да изисква от пострадало от престъпление лице, което желае да заведе граждански иск в рамките на наказателно производство, да предостави на представителя си специално пълномощно, дори когато правото на държавата-членка, чийто гражданин е пострадалото лице, не предвижда подобна формалност.

По втория въпрос

20. Според установената съдебна практика, когато национално законодателство попада в приложното поле на правото на Общността, Съдът, който е сезиран по преюдициален въпрос, трябва да предостави на националния съд всички необходими елементи на тълкуване, за да му позволи да оцени съвместимостта на това законодателство с основните права, чието спазване Съдът гарантира, както са уредени, по-специално, в Европейската конвенция за правата на човека. Съдът, обаче, не е компетентен по отношение на националното законодателство, което не попада в рамките на правото на Общността (вж. Решението по дело C-159/90 *Society for the Protection of Unborn Children Ireland/Grogan* и др., *Recueil*, стр. I-4685, точка 31).

21. С оглед на отговора, даден по първия въпрос, не е необходимо да се отговаря на втория въпрос.

По съдебните разноски

22. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, за представяне на становище пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът (шести състав),

като се произнася по въпросите, отправени от страна на Vice Pretore de la Pretura circondariale, Рим, sezione distaccata di Frascati, с Определение от 2 юни 1994, реши:

Член 6 във връзка с членове 52 и 59 от Договора, в който е закрепен принципът на недискриминация, основана на националността,

следва да се тълкува като незабраняващ на законодателство на държава-членка да изисква от пострадало от престъпление лице, което желае да заведе граждански иск в рамките на наказателно производство, да предостави на представителя си специално пълномощно, дори когато правото на държавата-членка, чийто гражданин е пострадалото лице, не предвижда подобна формалност.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 1 февруари 1996 година.

Подписи